

HITRA HOJA, OČI NA PECLJIH IN NAPETA UŠESA

Od: Modri dirkač

Za: Črna Honda in Rdeča Astra

Zadeva: Naslednja dirka že v ponedeljek!

Misija: Rdeče-bela steza

Tarči: tarča št. 1 in tarča št. 2 (slika priložena)

Skrivno orožje: hitra hoja, oči na pecljih in napeta ušesa

Destinacija: Kranjska kremšnita

Spoštovani agentki, ne dvomim v vajine sposobnosti, toda opozarjam vaju, da je to ena najtežjih misij doslej. Potrebna bo najbolj zbrana zbranost, še tišja tišina in najhitrejša hitra hoja. Teden dni časa imata, da opravita nalogo, osmi dan pričakujem poročilo o uspehu. Naj ne bo neizvirno in dolgočasno. Končano.

Od: Črna Honda in Rdeča Astra
Za: Modri dirkač

Zadeva: Še ena dirkaška zmaga!

Ko sva ga zagledali, je ravno stopil iz zbornice. V eni roki je držal šolski dnevnik prvega h razreda, v drugi pa prenosni računalnik. Njegovim dolgim korakom, zaradi katerih sva morali hoditi hitreje kot običajno, sva sledili vse do učilnice številka 16, v katero je vstopil suvereno in brez strahu, čeprav so ga za vrati čakali nemirni fazani.

Priključil je računalnik, nato pa - kot je razrednik to dolžan storiti - je svoje dijake pobaral o opominih. Nenadoma je razred utihnil. Tarča naju je, potuhnjeni v prvi vrsti, opazila. Vraga! Kaj zdaj? Profesor se je počasi obrnil proti razredu. Na obrazu se mu je izrisal rahel nasmeh, ki se je nato razširil v širok nasmešek: »Dve novi dijakinji imamo.« Še enkrat: vraga, to je bilo pa blizu! No, očitno ni tarča ničesar posumila, saj je potem, ko sva se predstavili kot novinarki šolskega časopisa iz tretjega letnika, povsem mirno nadaljevala s poukom. Ena izmed dijakinj je imela referat o grški kulturi, ostali dijaki so ji mirno prisluhnili, profesor pa je občasno dodal kakšno za nadaljnje preverjanje znanja pomembno opombo. Po končani predstavitvi je sledilo ustaljeno jemanje snovi, med katerim so dijaki profesorju zastavili tudi kakšno vprašanje, na katero jim je ta seveda odgovoril in se zraven še malce pošalil, približno deset minut pred koncem šolske ure pa je profesor ustno izprašal še enega dijaka.

Da tarča zagotovo ne bi ničesar posumila, sva z agentko po zvonjenju hitro pristopili k njej in z njo opravili kratek intervju. Navidezen intervju kakopak. Izvedeli sva, da je tarča na tej srednji šoli zaposlena kot profesor zgodovine že približno pet let in da se je prva leta na eno šolsko uro pripravljala tudi do dve uri na dan, v skrajnem primeru pa je kakšno izpeljala tudi brez priprave. Zdaj, ko se je že privadila na učni sistem, je priprava na šolsko uro krajša, vendar se je ob morebitni spremembi učnega programa spet treba pripravljati dlje. Kljub temu da šolski sistem dlje časa ostane tudi nespremenjen, pa se je vsako leto treba posebej pripraviti na šolske ure zgodovine kot izbirnega maturitetnega predmeta, saj se za maturo razpisana zgodovinska tema vsako leto zamenja. Da je tudi odgovornost v četrtem letniku večja kot prva tri leta (takrat si namreč v povezavi s snovjo lahko ogledajo tudi kakšen zgodovinski film), sva se z agentko pod krinko prepričali tudi sami, saj je tarča privolila, da prisostvujeva še pri šolski uri zgodovine kot izbirnega maturitetnega predmeta.

Tarča št. 1 po dveh šolskih urah še vedno ni ničesar posumila. Prvi del misije opravljen.

Tarčo št. 2 sva z najhitrejšo hitro hojo, ki jo premoreva, zasledovali po šolskih hodnikih vse do učilnice številka 25. Vstopiti vanjo je bilo težje, kot sva pričakovali, saj se vrata z zunanje strani brez ključa ne da odpreti. Zato sva morali vstopiti tik za tarčo, ki bi naju sicer skoraj opazila, vendar sva se uspešno pritihotapili v razred. Dijaki drugega c razreda so naju videli vstopiti, vendar zavaljo tarče, stroge profesorice, nihče o tem ni črnil niti besede. Tarča je kup stvari, ki jih je prej nosila pod pazduho, odložila na mizo, dijakov pa ji skoraj ni bilo treba miriti. Sklepava, da ima profesorica močno avtoriteto.

Pouk se je začel s ponavljanjem snovi prejšnjih šolskih ur, nato pa je zaradi arhaičnosti odlomek iz berila prebrala profesorica. Kot sva kasneje izvedeli, odlomke sicer glasno berejo dijaki. Med branjem je profesorica razložila kakšno težje razumljivo poved in za lažje sledenje občasno povzela že prebrano. Ko je končala z branjem odlomka iz dela Janeza Svetokriškega Na noviga lejta dan, so morali dijaki prebrano povezati z avtorjevim življenjem ter v odlomku poiskati različna stilna sredstva. Šolska ura slovenščine se je nato počasi iztekla, z agentko pa sva tarčo zasledovali še naprej.

Preko zaupne zveze, ki jo imava, sva prišli do podatkov, da je tarča na Kranjski kremšnitji zaposlena že od leta 1994. Začela je z delom v knjižnici, vodenjem različnih krožkov, pripravljanjem prireditev in poučevanjem enega ali dveh razredov, zdaj pa je že enajst let ne le

profesorica slovenščine, temveč tudi mentorica udeležencem Cankarjevega tekmovanja, vodja novinarskega krožka in lektorica. Ko sva z agentko že mislili, da je to vse, s čimer se ukvarja profesorica, je najina zveza omenila še maturitetni tečaj slovenščine. Seveda se nisva mogli upreti skušnjavi, da se ne bi prav po vohunsko pridružili še dvema zaporednima učnima urama maturitetnega tečaja.

Še tretjič: vraga! Profesoričina hitra hoja po hodnikih je napornejša, kot bi si človek mislil! Torej – uspešno sva prisostvovali še dvema šolskima urama, pri katerih naju tarča tudi tokrat ni opazila. Vzrok? Predvidevava, da zaradi njene predanosti izčrpni razlagi slovnice, natančnejše skladnje. Z agentko se strinjava, da je profesorica snov razložila razumljivo, njen nastop pa je bil tudi tokrat samozavesten in odločen. Posledica? Mir, tišina in devetdesetminutna (s petminutnim odmorom) zbranost udeležencev tečaja.

Pred začetkom pisanja tega poročila sva še enkrat navezali stik z najino zanesljivo skrivno zvezo, ki nama je izdala še nekaj podrobnosti o tarči št. 2, in sicer o njenih pripravah na uro. Profesorica najprej preveri, kaj so z določenim razredom že predelali, in pripravi vaje, če jih potrebujejo. Kadar je na vrsti domače branje, mora knjigo včasih še enkrat prebrati, da ne pozabi pomembnih podrobnosti, nato pa pripravi vaje za utrjevanje znanja o prebranem, največ časa pa sicer porabi za sestavljanje in pregledovanje esejev in testov. »Še nekaj je,« je na koncu čisto potihlo zašepetal glas zaupne zveze, »Profesorico najbolj moti, če je dijaki ne poslušajo.« Zveza prekinjena.

Agentki Črna Honda in Rdeča Astra sporočava, da sva uspešno razkrinkali poslanstvo tarče št. 1, Gašperja Markiča, profesorja zgodovine na Gimnaziji Kranj, in tarče št. 2, Martine Lušine Basaj, profesorice slovenščine na že imenovani srednji šoli.

Misija Rdeče-bela steza opravljena. Končano.

OPOMBE

- Rdeče-bela steza: rdeča in bela sta zaščitni barvi Kranjske gimnazije, steza je prispodoba za hodnik
- hitra hoja, oči na pecljih in napeta ušesa: oba profesorja hodita hitro, zato sva jima lahko sledili le s hitro hojo, pri vseh urah, pri katerih sva prisostvovali, pa sva morali pozorno opazovati in poslušati
- Kranjska kremšnita: vzdevek Gimnazije Kranj
- povezave z dirkanjem (Modri dirkač, Črna Honda, Rdeča Astra, Naslednja dirka že v ponedeljek, Še ena dirkaška zmaga!): povezujejo se s hitro hojo

Ajda Batistič, 3. f
Nastja Bojić, 3. c

FOTO: Nastja Bojić, 3. c